

II

Kongeriget Norges

Grundlov,

given

i Rigsforsamlingen paa Eidsvold den 17de Mai 1814

og nu,

i Anledning af

Norges og Sveriges Rigers Forening,

nærmere bestemt i Norges overordentlige Storting

i Christiania den 4de November 1814.

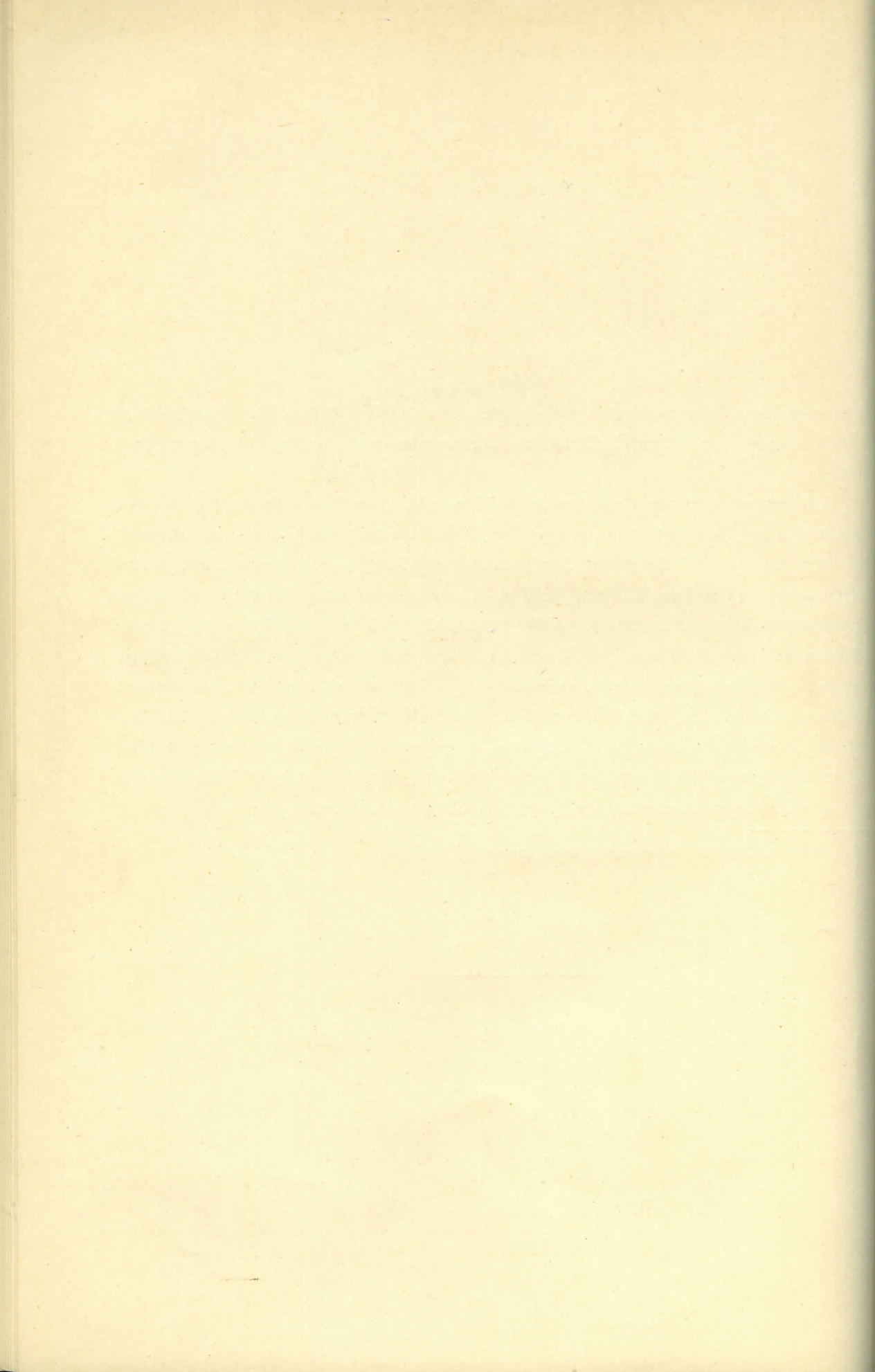
Det juridiske Fakultet

Grundloven er i sin Helhed, ligesom ogsaa Titelen, aftrykt efter den officielle Ud-gave af 1814.
I Titelen mangler Ordet «nærmere» i Haandskrift Nr. 3; i Haandskrift Nr. 2 a, i Hovedproto-kollen og i Haandskrifterne Nr. 2 b og 3 er efter Ordet «Christiania» indskudt Ordene: og antagen.
I Nr. 2 a er disse Ord tilskrevet over Linjen.

Vi Norges Riges Repræsentanter ved det den 7de October 1814, ifølge Kundgjørelse af 16de August næstforhen, i Christiania forsamlede overordentlige Storthing, gjøre vitterligt:

Efterat vi, som vor Kundgjørelse af 21de f. M. viser, havde Dagen forhen, efter modent Overlæg, besluttet, at Kongeriget Norge for Eftertiden skal, som et selvstændigt Rige, være forenet med Kongeriget Sverige under een Konge, men under Overholdelse af dets Grundlov, med de til Rigets Held og i Anledning af denne Forening nødvendige Forandringer, have vi taget disse under nøieste Overveielse, og tillige desangaaende underhandlet¹ med de til den Ende, ifølge den i Moss sluttede Convention af 14de August sidstleden, udnævnte Kongelige Commissarier. Thi have vi besluttet, ligesom vi herved beslutte og fastsætte, at, istedetfor den af Rigsforsamlingen paa Eidsvold den 17de Mai sidstleden givne Constitution, skulle følgende, dels paa den byggede, dels i Anledning af Foreningen tagne, Bestemmelser, herefter gjælde og af alle og enhver Vedkommende agtes og ubrødeligen efterleves som Kongeriget Norges Grundlov.

¹ I Haandskrift Nr. 3: underhandlet desangaaende.

Norges Riges Grundlov.

A.

Om Statsformen og Religionen.

§. 1.

Kongeriget Norge er et frit, selvstændigt, udeleligt og uafhængeligt Rige, forenet med Sverige under een Konge. Dets Regjeringsform er indskrænket og arvelig monarkisk.

§. 2.

Den evangelisk-lutherske Religion forbliver Statens offentlige Religion. De Indvaanere, der bekjende sig til den, ere forpligtede til at opdrage deres Børn i samme. Jesuiter og Munkeordener maae ikke taales.

Jøder ere fremdeles udelukkede fra Adgang til Riget.

B.

Om den udøvende Magt, Kongen og den Kongelige Familie.

§. 3.

Den udøvende Magt er hos Kongen.

§. 4.

Kongen skal stedse bekjende Sig til den evangelisk-lutherske Religion, haandhæve og beskytte denne.

§. 5.

Kongens Person er hellig; Han kan ikke lastes, eller anklages. Ansvarligheden paaligger Hans Raad.

§. 6.

Arvefølgen er lineal og agnatisk, saaledes, som den findes bestemt i den af Sveriges Riges Stænder besluttede, og af Kongen antagne, Successions-Ordning af 26de September 1810, hvilken i Oversættelse vedføies denne Grundlov.

Blandt Arveberettigede regnes ogsaa den Ufødte, der strax indtager sit tilbørlige Sted i Arvelinien, naar han, efter Faderens Død, fødes til Verden.

Naar en til Norges og Sveriges forenede Kroner arveberettiget Prinds fødes, skal Hans Navn og Fødselstid tilkjendegives førstholdende Storthing, og antegnes i dets Protocol.

§. 7.

Er ingen arveberettiget Prinds til, kan Kongen foreslaae Sin Efterfølger, for Norges Storthing, paa samme Tid som for Sveriges Stænder. Saasnart¹ Kongen har fremsat Sit Forslag, skulle begge Folks Repræsentanter, af deres Midte, udkaare en Committee, der har Ret til at bestemme Valget, hvis Kongens Forslag ikke, ved Stemme-fleerhed, bifaldes særskilt af hvert Folks Repræsentanter.

Antallet af Medlemmerne i denne Committee, hvilken skal bestaae af lige mange fra hvert Rige, og den Orden, som bør følges ved Valget, fastsættes ved en Lov, som Kongen paa samme Tid foreslaae, for næste Storthing og for Sveriges Riges Stænder. Af den samlede Committee udtræder een ved Lodkastning.

§. 8.

Kongens Myndigheds-Alder fastsættes ved en Lov, der gives efter Overeens-komst imellem Norges Storthing og Sveriges Stænder, eller, hvis de derom ikke kunne forenes, ved en af begge Rigers Repræsentanter udnævnt Committee, med de i fore-staaende §. 7 anførte Bestemmelser.

Saasnart Kongen har opnaaet den lovbestemte Alder, erklærer Han Sig offent-ligen, at være myndig.

§. 9.

Saasnart Kongen, som myndig, tiltræder Regjeringen, aflægger Han for Stor-thinget følgende Eed: «Jeg lover og sværger, at ville regjere Kongeriget Norge i Over-«eensstemmelse med dets Constitution og Love; saa sandt hjælpe mig Gud og Hans «hellige Ord!»

Er intet Storthing paa den Tid samlet, nedlægges Eden skriftlig i Statsraadet, og gjentages høitideligen af Kongen paa første Storthing, enten mundtlig, eller skriftlig ved den Han dertil beskikker.

§. 10.

Kongens Kroning og Salving skeer, efterat Han er bleven myndig, i Trondhjems Domkirke, paa den Tid og med de Ceremonier, Han selv fastsætter.

§. 11.

Kongen opholder Sig i Norge nogen Tid hvert Aar, hvis ikke vigtige Hindringer møde.

§. 12.

Kongen vælger selv et Raad af Norske Borgere, som ikke ere yngre end 30 Aar. Dette Raad skal i det mindste bestaae af en Statsminister og syv andre Medlemmer.

Ligeledes kan Kongen beskikke en Vice-Konge, eller en Statholder.

Kongen fordeler Forretningerne iblandt Statsraadets Medlemmer, saaledes som Han det for tjenligt eragter.

Til at tage Sæde i Statsraadet kan Kongen, eller, i Hans Fraværelse, Vice-Kongen (eller Statholderen i Forening med Statsraaderne²) ved overordentlige Leilig-heder, foruden Statsraadets sædvanlige Medlemmer, tilkalde andre Norske Borgere, kun ingen Medlemmer af Storthinget.

Fader og Søn, eller to Brødre, maae ei paa samme Tid have Sæde i Statsraadet.

¹ I Hovedprotokollen og i Haandskrift Nr. 3: Stænder; saasnart — — I Nr. 2 a og 2 b: Stænder; Saasnart — —

² I Haandskrift Nr. 3: Statsraadene.

§. 13.

Under Kongens Fraværelse overdrager Han Rigets indvortes Bestyrelse, i de Tilfælde Han selv foreskriver, til Vice-Kongen eller Statholderen, tilligemed i det mindste fem af Statsraadets Medlemmer.

Disse skulle føre Regjeringen i Kongens Navn og paa Hans Vegne. De skulle ubrødelig efterleve¹, saavel denne Grundlovs Bestemmelser, som de særskilte dermed overeensstemmende Forskrifter, som Kongen i Instruction meddeler dem. Om de Sager, de saaledes afgjøre, have de at indsende en underdanig Indberetning til Kongen.

Forretningerne afgjøres ved Stemmegivning, hvorved, i Tilfælde at Stemmerne ere lige, Vice-Kongen eller Statholderen, eller, i deres Fraværelse, det første Medlem af Statsraadet, har tvende Stemmer.

§. 14.

Vice-Konge kan ikkun Kronprindsen eller hans ældste Søn være, men ei førend de have opnaaet den for Kongen bestemte Myndigheds-Alder. Til Statholder udnævnes enten en Normand eller en Svensk.

Vice-Kongen skal boe inden Riget, og maa ikke opholde sig udenfor det længere end tre Maaneder om Aaret.

Naar Kongen er nærværende, ophører Vice-Kongens Function. Er ingen Vice-Konge, men Statholder, ophører ligeledes dennes Function, da han, i saadant Tilfælde, blot er den første Statsraad.

§. 15.

Hos Kongen forbliver stedse, under Hans Ophold i Sverige, den Norske Statsminister og tvende af Statsraadets Medlemmer, hvilke sidste aarligen omskifte.

De have de samme Pligter og den samme constitutionelle Ansvarlighed, som den i Norge værende (i §. 13 nævnte) Regjering, og i deres Overværelse alene skulle de Norske Anliggender afgjøres af Kongen.

Alle Andragender fra Norske Borgere til Kongen, skulle først indleveres til den Norske Regjering, og forsynes med sammes Betænkning, forinden de afgjøres. I Almindelighed maae ingen Norske Sager afgjøres, uden at den i Norge værende Regjerings Betænkning er indhentet, medmindre vigtige Hindringer maatte forbyde saadant.

Den Norske Statsminister foredrager Sagerne, og bliver ansvarlig for Expeditionernes Overeensstemmelse med de fattede Beslutninger.

§. 16.

Kongen anordner al offentlig Kirke- og Gudstjeneste, alle Møder og Forsamlinger om Religions-Sager, og paaseer, at Religionens offentlige Lærere følge de dem foreskrevne Normer.

§. 17.

Kongen kan give og ophæve Anordninger, der angaae Handel, Told, Næringsveie og Politi; dog maae de ikke stride mod Constitutionen og de (saaledes som efterfølgende §. 77, 78 og 79 bestemme) af Storthinget givne Love. De gjælde provisorisk til næste Storthing.

§. 18.

Kongen lader i Almindelighed indkræve de Skatter og Afgifter, som Storthinget paalægger. Den Norske Statscasse forbliver i Norge, og dens Indtægter anvendes alene til Norges Tarv.

¹ I Hovedprotokollen, antagelig ved en Feilskrift: efterligne.

§. 19.

Kongen vaager over, at Statens Eiendomme og¹ Regalier anvendes og bestyres paa den af Storthinget bestemte og for Almeenvæsenet nyttigste Maade.

§. 20.

Kongen har Ret til i Statsraadet at benaade Forbrydere, efterat Høiesterets Dom er falden, og dens Betænkning indhentet. Forbryderen har Valget, om han vil modtage Kongens Naade, eller underkaste sig den ham tildømte Straf.

I de Sager, som af Odelstinget foranstaltes anlagte for Rigsretten, kan ingen anden Benaadning, end Fritagelse for idømt Livs-Straf, finde Sted.

§. 21.

Kongen vælger og beskikker, efterat have hørt sit Norske Statsraad, alle civile, geistlige og militaire Embedsmænd. Disse sværge Constitutionen og Kongen Lydighed og Troskab.

De Kongelige Prindser maae ei beklæde civile Embeder; dog kan til Vice-Konge udnævnes Kronprindsen eller hans ældste Søn.

§. 22.

Rigets Statholder, Statsministeren og de øvrige Statsraadets Medlemmer, samt de Embedsmænd, som ere ansatte ved dets Contorer, Gesandter og Consuler, civile og geistlige Overøvrigheds-Personer, Regimenters og andre militaire Corpsers Chefer, Commandanter i Fæstninger og Høistbefalende paa Krigsskibe, kunne, uden foregaaende Dom, afskediges af Kongen, efterat Han derom har hørt Statsraadets Betænkning. Hvorvidt Pension bør tilstaaes de saaledes afskedigede Embedsmænd, afgjøres af det næste Storthing. Imidlertid nyde de to Trediedele af deres forhen havde Gage.

Andre Embedsmænd kunne ikkun suspenderes af Kongen, og skulle da strax tiltales for Domstolene, men de maae ei, uden efter Dom, afsættes, ei heller, mod deres Villie, forflyttes.

§. 23.

Kongen kan meddele Ordener til hvem Han for godt befinder, til Belønning for udmærkede Fortjenester, der offentligen maae kundgjøres; men ei anden Rang og Titel, end den, ethvert Embede medfører. Ordenen fritager Ingen for Statsborgernes fælles Pligter og Byrder, ei heller medfører den fortrinlig Adgang til Statens Embeder. Embedsmænd, som i Naade afskediges, beholde deres havde Embeders Titel og Rang.

Ingen personlige, eller blandede, arvelige Forrettigheder maae tilstaaes Nogen for Eftertiden.

§. 24.

Kongen vælger og afskediger, efter eget Godtbefindende, sin Hofstat og sine Hofbetjente.

§. 25.

Kongen har høieste Befaling over Rigets Land- og Sø-Magt. Den maa ikke forøges eller formindskes, uden Storthingets Samtykke. Den maa ikke overlades i fremmede Magters Tjeneste, og ingen fremmede Magters Krigsfolk (undtagen Hjælpetropper imod fiendtligt Overfald) maae inddrages i Riget uden Storthingets Samtykke.

I Fredstider maae ingen andre end Norske Tropper være stationerede i Norge, og ingen Norske Tropper i Sverige. Kongen kan dog i Sverige have Norsk Garde af

¹ Dette Ord mangler i Hovedprotokollen.

Frivillige, og kan for en kort Tid, i det Høieste sex Uger om Aaret, sammenkalde de nærmeste Tropper af begge Rigers Krigsmagt, til Vaabenøvelser, inden hvilketsohmhelst af Rigerne Grændser; men ei maae, i noget Tilfælde, flere Krigsfolk end 3000 Mand, af alle Vaaben tilsammentagne¹, kunne, i Fredstider, inddrages i det ene Rige af det andet Riges Krigsmagt.

Til Angrebs-Krig maae Norges Tropper og Roeflotillie ikke anvendes, uden Storthingets Samtykke.

Den Norske Flaade skal have sine Verfter og, i Fredstider, sine Stationer eller Havne i Norge.

Det ene Riges Krigsfartøier maae ikke besættes med det andets Søfolk, uden forsaavidt disse frivilligen lade sig hyre.

Landeværnet og de øvrige Norske Tropper, som ikke til Linietropper kunne henregnes, maae aldrig bruges udenfor Norges Grændser.

§. 26.

Kongen har Ret til at sammenkalde Tropper, begynde Krig og slutte Fred, indgaae og ophæve Forbund, sende og modtage Gesandter.

Naar Kongen vil begynde Krig, da skal han meddele Regjeringen i Norge sine Tanker, og indhente dens Betænkning derom, tilligemed fuldstændig Beretning om Rigets Tilstand, i Henseende til dets Finantser og Forsvarsmidler, med videre. Efterat dette er skeet, sammenkalder Kongen den Norske Statsminister og de Norske Statsraader, saavelsohm de Svenske, til et overordentligt Statsraad, og fremsætter da de Grunde og Omstændigheder, som i dette Tilfælde bør tages i Overveielse, hvorved tillige den Norske Regjerings Forklaring om dette Riges Tilstand, saavelsohm en lignende Beretning om Sveriges, bliver at fremlægge. Om disse Gjenstande fordrer Kongen deres Betænkning, hvilken de skulle, enhver for sig, afgive til Protocollen, under den Ansvarlighed Grundloven bestemmer, og har da Kongen Ret til at tage og udføre den Beslutning, Han anseer gavnligst for Staten.

§. 27.

Alle Statsraader skulle, naar de ikke have lovligt Forfald, være nærværende i Statsraadet, og maa ingen Beslutning tages der, naar ikke over det halve Antal Medlemmer ere tilstede.

I de Norske Sager, som (ifølge §. 15) afgjøres i Sverige, maa ingen Beslutning tages, medmindre enten den Norske Statsminister og een Norsk Statsraad, eller begge de Norske Statsraader, ere tilstede.

§. 28.

Forestillinger om Embeders Besættelse og andre Sager af Vigtighed (diplomatiske og egentlige militaire Commando-Sager undtagne) skulle foredrages i Statsraadet af det Medlem, til hvis Fag de høre, og Sagerne af ham expederes overeensstemmende med den, i Statsraadet, fattede Beslutning.

§. 29.

Forbyder lovligt Forfald en Statsraad at møde og foredrage de Sager, som henhøre under hans Fag, skulle disse foredrages af en anden Statsraad, som Kongen, om Han er tilstede, eller, i andet Fald, den der har Forsædet i Statsraadet, i Forening med de øvrige Statsraader, dertil constituerer.

Hindres saamange, ved lovligt Forfald, fra at møde, at ikke flere end Halvparten af det bestemte Antal Medlemmer ere tilstede, skulle andre Embedsmænd, paa

¹ I Hovedprotokollen: sammentagne.

lige Maade, constitueres til at tage Sæde i Statsraadet, i hvilket Tilfælde ufortøvet skeer Beretning derom til Kongen, som afgjør, om de skulle vedblive i denne Function.

§. 30.

I Statsraadet føres Protocol over alle de Sager, som der forhandles. Enhver, som har Sæde i Statsraadet, er pligtig til med Frimodighed at sige sin Mening, hvilken Kongen er forbunden at høre. Men det er Denne forbeholdet, at fatte Beslutning efter sit eget Omdømme.

Finder noget Medlem af Statsraadet, at Kongens Beslutning er stridende mod Statsformen eller Rigets Love, eller øiensynligen er skadelig for Riget, er det Pligt, at gjøre kraftige Forestillinger derimod, samt at tilføie¹ sin Mening i Protocollen. Den der ikke saaledes har protesteret, ansees at have været enig med Kongen, og er ansvarlig derfor², saaledes som siden bestemmes, og kan af Odelstinget sættes under Tiltale for Rigsretten.

§. 31.

Alle af Kongen selv udfærdigede Befalinger (militaire Commando-Sager undtagne) skulle kontrasigneret af den Norske Statsminister.

§. 32.

De Beslutninger, som tages af Regjeringen i Norge under Kongens Fraværelse, udfærdiges i Kongens Navn, og undertegnes af Vice-Kongen eller Statholderen og af Statsraadet, samt kontrasigneret af den, som foredrager Sagen, da han bør være ansvarlig for Expeditionens Overeensstemmelse med den Protocol, hvori Resolutionen er indført.

§. 33.

Alle Forestillinger om Norske Sager, saavel som de Expeditioner, som i Anledning deraf skee, forfattes i det Norske Sprog.

§. 34.

Nærmeste Thronarving, om han er den regjerende Konges Søn, fører Titel af Kronprinds. De øvrige, som til Kronen ere arveberettigede, kaldes Prinds, og de Kongelige Døttre Prindsesser.

§. 35.

Saasnart Thronarvingen har fyldt sit 18de Aar, er han berettiget til at tage Sæde i Statsraadet, dog uden Stemme eller Ansvar.

§. 36.

Ingen Prinds af Blodet maa gifte sig uden Kongens Tilladelse. Handler han herimod, forbryder han sin Ret til Norges Krone.

§. 37.

De Kongelige Prinds og Prindsesser skulle, for deres Personer, ikke svare for andre end Kongen, eller hvem Han, til Dommer over dem, forordner.

§. 38.

Saavel den Norske Statsminister, som de tvende Norske Statsraader der følge Kongen, have Sæde og delibererende Stemme i det Svenske Statsraad, naar sammesteds forhandles Gjenstande, som angaae begge Riger.

¹ I Hovedprotokollen: tilføie.

² I Hovedprotokollen og i Haandskrift Nr. 3: derfor.

I saadanne Sager bør tillige den i Norge værende Regjerings Betænkning indhentes, medmindre Sagerne udfordre saa hastig Afgjørelse, at Tid dertil ei gives.

§. 39.

Døer Kongen og Thronfølgeren endnu er umyndig, skal det Norske og Svenske Statsraad strax sammentræde, for fælles at udstede Indkaldelse til Storthing i Norge og Rigsdag i Sverige.

§. 40.

Indtil begge Rigers Repræsentanter ere forsamlede, og have anordnet Regjeringen under Kongens Mindreaarighed, forestaaer et, af et lige Antal Norske og Svenske Medlemmer sammensat, Statsraad Rigerne Bestyrelse, med lagttagelse af disses gjensidige Grundlove.

Den Norske og den Svenske Statsminister, som have Sæde i fornævnte sammensatte Raad, kaste Lod om, hvo der skal have Forsædet.

§. 41.

De i foregaaende §. 39 og 40 bestemte Forholdsregler skulle ogsaa finde Sted, saa ofte det ifølge Sveriges Regjeringsform tilkommer det Svenske Statsraad, i Egenkab af Statsraad, at føre Regjeringen.

§. 42.

Angaaende de nærmere Bestemmelser, som ere nødvendige i de i §§. 39, 40 og 41 anførte Tilfælde, foreslaaer Kongen for næste Storthing i Norge og Rigsdag i Sverige en Lov, bygget paa Grundsætningen om fuldkommen Lighed imellem begge Rigerne.

§. 43.

Valget af Formyndere, som skulle bestyre Regjeringen for den umyndige Konge, skal foretages efter samme Regler, og paa samme Maade, som forhen i §. 7 er foreskrevet for Valget af Thronfølger.

§. 44.

De som, i de udi §. 40 og 41 anførte Tilfælde, forestaae Regjeringen, skulle, de Norske for det Norske Storthing, aflægge følgende Eed: «Jeg lover og sværger, at ville forestaae Regjeringen i Overensstemmelse med Constitutionen og Lovene, saa sandt hjælpe mig Gud og Hans hellige Ord!» De Svenske aflægge Eed for Sveriges Riges Stænder.

Holdes ei Storthing eller Rigsdag paa den Tid, nedlægges Eden skriftlig i Statsraadet, og gjentages siden paa næste Storthing eller Rigsdag.

§. 45.

Saasnart deres Statsstyrelse ophører, skulle de aflægge Kongen og Storthinget Regnskab for samme.

§. 46.

Efterlade Vedkommende, i Overensstemmelse med §. 39 og 41, strax at sammenkalde Storthinget, da paaligger det Høiesteret, som en ubetinget Pligt, saasnart fire Uger ere forløbne, at foranstalte denne Sammenkaldelse.

§. 47.

Bestyrelsen af den umyndige Konges Opdragelse bør, hvis Hans Fader ei derom har efterladt nogen skriftlig Bestemmelse, fastsættes paa den i §. 7 og 43 foreskrevne Maade.

Det bør være en ufravigelig Regel, at den umyndige Konge gives tilstrækkelig Underviisning i det Norske Sprog.

§. 48.

Er den mandlige Kongestamme uddød, og ingen Thronfølger udkaaret, da skal en ny Konge-Æt vælges paa den i §. 7 foreskrevne Maade. Imidlertid forholdes med den udøvende Magt efter 43de §.

C.

Om Borgerret og den lovgivende Magt.

§. 49.

Folket udøver den lovgivende Magt ved Storthinget, der bestaaer af to Afdelinger, et Lagthing og et Odelsting.

§. 50.

Stemmeberettigede ere kun de Norske Borgere, som have fyldt 25 Aar, have været bosatte i Landet i fem Aar, opholde sig der, og enten:

- a) ere, eller have været, Embedsmænd;
- b) paa Landet eie, eller, paa længere Tid end fem Aar, have bygslet matriculeret Jord;
- c) ere Kjøbstædborgere, eller i Kjøbstad eller Ladested eie Gaard eller Grund, hvis Værdi i det mindste er 300 Rbdlr. S. V.

§. 51.

Mandtal over alle stemmeberettigede Indvaanere skal forfattes i enhver Kjøbstad af Magistraten, og i ethvert Præstegjeld af Fogden og Præsten. De Forandringer, dette efterhaanden maatte undergaae, anføres ufortøvet deri.

Enhver skal, forinden han indføres i Mandtallet, offentlig til Thinge sværge Constitutionen Troskab.

§. 52.

Stemmeret suspenderes:

- a) ved Anklage til Thinge for Forbrydelser;
- b) ved Umyndiggjørelse;
- c) ved Opbud eller Fallit, indtil Creditorerne have erhholdet fuld Betaling, medmindre Falliten er foraarsaget ved Ildsvaade, eller andet utilregneligt og beviisligt Uheld.

§. 53.

Stemmeret tabes:

- a) ved at have været dømt til Tugthuus, Slaveri, eller vanærende Straffe;
- b) ved at gaae i en fremmed Magts Tjeneste uden Regjeringens Samtykke;
- c) ved at erhverve Borgerret i en fremmed Stat;
- d) ved at overbevises om, at have kjøbt Stemmer, solgt sin egen Stemme, eller stemt i flere end een Valgforsamling.

§. 54.

Valg- og Districts-Forsamlingerne holdes hvert tredie Aar. De skulle være tilendebragte inden December Maanedes Udgang.

§. 55.

Valgforsamlingerne holdes, paa Landet i Præstegjeldets Hovedkirke, i Kjøbstæderne i Kirken, paa Raadhuset eller et andet dertil beqvemt Sted. De bestyres paa

Landet af Sognepræsten og hans Medhjælpere, i Kjøbstæderne af disses Magistrater og Formænd. Stemmegivningen skeer i den Orden, Mandtallet viser.

Stridigheder om Stemmeret afgjøres af Forsamlingens Bestyrere, hvis Kjendelse kan indankes for Storthinget.

§. 56.

Førend Valgene begynde, skal Constitutionen lydelig oplæses, i Kjøbstæderne af den første Magistrats-Person, paa Landet af Præsten.

§. 57.

I Kjøbstæderne udnævnes een Valgmand for hver 50 stemmeberettigede Indvaanere.

Disse Valgmænd samles inden otte Dage derefter paa et af Øvrigheden dertil bestemt Sted, og udnævne enten af deres egen Midte, eller iblandt de øvrige Stemmeberettigede i deres Valgdistrict, een Fjerdedeel af deres eget Antal til at møde og tage Sæde paa Storthinget, saaledes: at 3 til 6 vælge een, 7 til 10 to, 11 til 14 tre, 15 til 18 fire, som er det høieste Antal nogen By maa sende.

Har en Kjøbstad færre end 150 stemmeberettigede Indvaanere, sender den sine Valgmænd til nærmeste Kjøbstæd, for at stemme i Forening med dennes Valgmænd, og ansees da begge Kjøbstæder som eet District.

§. 58.

I hvert Præstegjeld paa Landet udnævne de stemmeberettigede Indvaanere, i Forhold til deres Antal, Valgmænd saaledes: at indtil 100 vælge een, 100 til 200 to, 200 til 300 tre, og saa fremdeles i¹ samme Forhold.

Disse Valgmænd samles inden een Maaned derefter paa et af Amtmanden dertil bestemt Sted, og udnævne da, enten af deres egen Midte, eller iblandt de øvrige Stemmeberettigede i Amtet, en Tiendedeel af deres eget Antal til at møde og tage Sæde paa Storthinget, saaledes: at 5 til 14 vælge een, 15 til 24 to, 25 til 34 tre, 35 og derover fire, som er det største Antal.

§. 59.

De i §. 57 og 58 fastsatte Bestemmelser gjælde indtil næste Storthing. Befindes det da, at Kjøbstædernes Repræsentanter udgjøre mere eller mindre end een Trediedeel af hele Rigets, bør Storthinget, til Følge for Fremtiden, forandre disse Bestemmelser saaledes, at Kjøbstædernes Repræsentanter forholde sig til Landets, som een til to, og bør Repræsentanternes Antal i det Hele ikke være mindre end 75 og ei større end 100.

§. 60.

De inden Riget værende Stemmeberettigede, der ikke kunne møde formedelst Sygdom, militair Tjeneste eller andet lovligt Forfald, kunne skriftlig sende deres Stemmer til dem, der bestyre Valgforsamlingerne, forinden disse ere tilendebragte.

§. 61.

Ingen kan vælges til Repræsentant, medmindre han er 30 Aar gammel og har i 10 Aar opholdet sig i Riget.

¹ I Haandskrift Nr. 2 a og i Hovedprotokollen mangler Ordet «i».

§. 62.

Statsraadets Medlemmer, og de Embedsmænd, som ere ansatte ved dets Contorer, eller Hoffets Betjente og dets Pensionister, kunne ikke vælges til Repræsentanter.

§. 63.

Enhver, som vælges til Repræsentant, er pligtig at modtage Valget, medmindre han hindres derfra ved Forfald, der kjendes lovlige af Valgmændene, hvis Kjendelse kan underkastes Storthingets Bedømmelse. Den, som to paa hinanden følgende Gange har mødt som Repræsentant paa et ordentligt Storthing, er ikke forpligtet til at modtage Valget til det derpaa følgende ordentlige Storthing.

Hindres en Repræsentant ved lovligt Forfald fra at møde paa Storthinget, træder den, som næst ham har de fleste Stemmer, i hans Sted.

§. 64.

Saasnart Repræsentanterne ere valgte, forsynes de med en Fuldmagt, underskrevet paa Landet af Overøvrigheden og i Kjøbstæderne af Magistraten, saavel som af samtlige Valgmænd, til Beviis for, at de, paa den i Constitutionen foreskrevne Maade, ere udnævnte.

Disse Fuldmagters Lovlighed bedømmes af Storthinget.

§. 65.

Enhver Repræsentant er berettiget til Godtgjørelse af Statscassen for Reise-Omkostninger til og fra Storthinget, og for Underholdning i den Tid han der opholder sig.

§. 66.

Repræsentanterne ere paa deres Reise til og fra Storthinget, samt under deres Ophold der, befriede fra personlig Heftelse, medmindre de gribes i offentlige Forbrydelser, ei heller kunne de uden for Storthingets Forsamlinger drages til Ansvar for deres der yttrede Meninger. Efter den der vedtagne Orden er enhver pligtig at rette sig.

§. 67.

De paa forestaaende Maade valgte Repræsentanter udgjøre Kongeriget Norges Storthing.

§. 68.

Storthinget aabnes i Almindelighed den første Søgnedag i Februari Maaned hvert tredje Aar i Rigets Hovedstad, medmindre Kongen, paa Grund af overordentlige Omstændigheder, saasom fiendtligt Indfald eller smitsom Syge, dertil bestemmer en anden Kjøbstad i Riget. Saadan Bestemmelse maa da betimelig bekjendtgjøres.

§. 69.

I overordentlige Tilfælde har Kongen Ret til at sammenkalde Storthinget uden for den almindelige Tid,¹ Kongen udsteder da en Kundgjørelse, som bør være læst i alle Stiftsstædernes Kirker, i det mindste sex Uger forinden Storthingets Medlemmer skulle møde paa det bestemte Sted.

§. 70.

Et saadant overordentligt Storthing kan af Kongen hæves, naar han for godt befinder.

¹ Komma (,) er formentlig Feiltryk for Punktum (.), som findes i alle Haandskrifter og i Hovedprotokollen.

§. 71.

Storthingets Medlemmer fungere som saadanne i tre paa hinanden følgende Aar, saavel ved overordentlige som ved det ordentlige Storthing, der imidlertid holdes.

§. 72.

Holdes et overordentligt Storthing endnu paa den Tid, det ordentlige skal sammentræde, ophører det førstes Virksomhed, saasnart det sidste er samlet.

§. 73.

Intet af Thingene kan holdes, medmindre to Trediedele af dets Medlemmer ere tilstede.

§. 74.

Saasnart Storthinget har constitueret sig, aabner Kongen, eller den Han dertil beskikker, dets Forhandlinger med en Tale, hvori Han underretter det om Rigets Tilstand og de Gjenstande, hvorpaa Han især ønsker at henlede Storthingets Opmærksomhed. Ingen Deliberation maa finde Sted i Kongens Nærværelse.

Storthinget udvælger blandt sine Medlemmer en Fjerdepart, som udgjør Lagthinget; de øvrige tre Fjerdeparter danne Odelstthinget.

Hvert Thing holder sine Forsamlinger særskilte¹, og udnævner sin egen Præsident og Secretair.

§. 75.

Det tilkommer Storthinget:

- a) at give og ophæve Love; at paalægge Skatter, Afgifter, Told og andre offentlige Byrder, som dog ei gjælde længere end til 1ste Juli det Aar, da et nyt ordentligt Storthing er samlet, medmindre de af dette udtrykkelige fornyes;
- b) at aabne Laan paa Rigets Credit;
- c) at føre Opsyn over Rigets Pengevæsen;
- d) at bevilge de til Stats-Udgifterne fornødne Pengesummer;
- e) at bestemme, hvormed aarligen skal udbetales Kongen og Vice-Kongen til deres Hofstat, og at fastsætte den Kongelige Families Apanage, som dog ikke maa bestaae i faste Eiendomme;
- f) at lade sig forelægge den i Norge værende Regjerings Protocol² og alle offentlige Indberetninger og Papirer (egentlige militaire Commando-Sager undtagne), samt verificerede Afskrifter eller Extracter af de hos Kongen ved den Norske Statsminister og de i Sverige værende tvende Norske Statsraader førte Protocoller, eller de sammesteds fremlagte offentlige Papirer;
- g) at lade sig meddele de Forbund og Tractater, Kongen, paa Statens Vegne, har indgaaet med fremmede Magter, med Undtagelse af hemmelige Artikler, som dog ei maae stride imod de offentlige;
- h) at kunne fordre Enhver til at møde for sig i Statssager, Kongen og den Kongelige Familie undtagne³; dog gjælder denne Undtagelse ikke for de Kongelige Prindser, forsaavidt de maatte beklæde andre Embeder end Vice-Kongens;
- i) at revidere midlertidige Gage- og Pensions-Lister, og deri gjøre de Forandringer, det finder fornødne;

¹ I Haandskrifterne Nr. 2 a og 3: særskildt.

² I Haandskrift Nr. 2 a: Regjerings-Protocoll.

³ I alle Haandskrifter og i Hovedprotokollen: undtagen.

k) at udnævne fem Revisorer, der aarligen skulle gennemsee Statens Regnskaber, og bekjendtgjøre Extracter af samme ved Trykken, hvilke Regnskaber derfor¹ skulle tilstilles disse Revisorer hvert Aar inden 1ste Juli;

l) at naturalisere Fremmede.

§. 76.

Enhver Lov skal først foreslaaes paa Odelstinget, enten af dets egne Medlemmer, eller af Regjeringen ved en Statsraad.

Er Forslaget der antaget, sendes det til Lagthinget, som enten bifalder eller forkaster det, og, i sidste Tilfælde, sender det tilbage med tilføjede Anmærkninger. Disse tages i Overveielse af Odelstinget, som enten henlægger Lovforslaget, eller atter sender det til Lagthinget med eller uden Forandring.

Naar et Forslag fra Odelstinget to Gange har været Lagthinget forelagt, og anden Gang derifra² er blevet³ tilbagesendt med Afslag, træder hele Storthinget sammen, og med to Trediedele af dets Stemmer afgjøres da Forslaget.

Imellem enhver saadan Deliberation maae, i det mindste, tre Dage hengaae.

§. 77.

Naar en af Odelstinget foreslaaet Beslutning er bifaldet af Lagthinget, eller af det samlede Storthing, sendes den ved en Deputation fra begge Storthingets Afdelinger til Kongen, om Han er tilstede, eller i andet Fald til Vice-Kongen, eller den Norske Regjering, med Anmodning om at erholde Kongens Sanction.

§. 78.

Billiger Kongen Beslutningen, forsyner Han den med sin Underskrift, hvorved den vorder Lov. Billiger Han den ikke, sender Han den tilbage til Odelstinget med den Erklæring, at Han ikke for Tiden finder det tjenligt at sanctionere Beslutningen.

§. 79.

Beslutningen maa i dette Tilfælde ikke mere af det da samlede Storthing forelægges Kongen, som paa samme Maade kan forholde sig, om næste ordentlige Storthing paa ny foreslaaer samme Beslutning. Men bliver den ogsaa af det tredie ordentlige Storthing, efter igjen at være drøftet, atter paa begge Thinge⁴ uforandret antagen, og den da forelægges Kongen, med Begjering, at Hans Majestæt ikke vil negte en Beslutning sin Sanction, som Storthinget, efter det modneste Overlæg, anseer for gavnlig, saa vorder den Lov, om end Kongens Sanction ikke paafølger inden Storthinget adskilles.

§. 80.

Storthinget forbliver samlet saalænge det finder det fornødent, dog ikke over tre Maaneder, uden Kongens Tilladelse.

Naar det, efterat have tilendebragt sine Forretninger, eller efterat have været samlet den bestemte Tid, hæves af Kongen, meddeler Han tillige sin Resolution paa de ikke allerede forinden afgjorte Beslutninger, ved enten at stadfæste eller forkaste dem. Alle de, som Han ikke udtrykkeligen antager, ansees som af Ham forkastede.

§. 81.

Alle Love udfærdiges i det Norske Sprog og (de i §. 79 undtagne) i Kongens Navn, under Norges Riges Segl, og i følgende Udtryk: «Vi N. N. gjøre vitterligt: at

¹ I Haandskrifterne Nr. 1, 2 a og 2 b: derfor.

² I Hovedprotokollen og i Haandskrift Nr. 3: derfra.

³ I Haandskrift Nr. 3: bleven.

⁴ I Haandskrift Nr. 3: Thing.

«Os er bleven forelagt Storthingets Beslutning, af Dato saalydende: (her følger Beslutningen) Thi¹ have Vi antaget og bekræftet, ligesom Vi herved antage og bekræfte samme «som Lov, under Vor Haand og Rigets Segl.»

§. 82.

Kongens Sanction udfordres ikke til de Storthingets Beslutninger, hvorved

- a) det erklærer sig samlet som Storthing efter Constitutionen;
- b) det bestemmer sit indvortes Politie;
- c) det antager eller forkaster de tilstedeværende Medlemmers Fuldmagter;
- d) det stadfæster eller forkaster Kjendelser om Valgstridigheder;
- e) det naturaliserer Fremmede;
- f) og endelig til den Beslutning, hvorved Odelstinget sætter Statsraader eller Andre under Tiltale.

§. 83.

Storthinget kan indhente Høiesterets Betænkning over juridiske Gjenstande.

§. 84.

Storthinget holdes for aabne Døre, og dets Forhandlinger kundgjøres ved Trykken, undtagen i de Tilfælde, hvor det Modsatte besluttet ved Stemme fleerhed.

§. 85.

Den der adlyder en Befaling, hvis Hensigt er at forstyrre Storthingets Frihed og Sikkerhed, gjør sig derved skyldig i Forræderi mod Fædrelandet.

D.

Om den dømmende Magt.

§. 86.

Lagthingets Medlemmer tilligemed Høiesteret udgjøre Rigsretten, som i første og sidste Instants dømmer i de Sager, som af Odelstinget anlægges, enten mod Statsraadets eller Høiesterets Medlemmer, for Embeds-Forbrydelser, eller mod Storthingets Medlemmer, for de Forbrydelser de, som saadanne, maatte begaae.

I Rigsretten har Præsidenten i Lagthinget Forsædet.

§. 87.

Den Anklagede kan, uden nogen dertil angiven Aarsag, forskyde af Rigsrettens Medlemmer indtil een² Trediedeel, dog saaledes at Retten ei udgjør mindre end femten Personer.

§. 88.

Høiesteret dømmer i sidste Instants. Den maa ikke bestaae af færre end Justitiarius og sex Tilforordnede.

§. 89.

I Fredstider er Høiesteret tilligemed tvende høie Officerer, som Kongen tilforordner, anden og sidste Instants i alle de Krigsrets-Sager, som angaae enten Liv eller Ere eller Friheds Tab for længere Tid end tre Maaneder.

¹ I Haandskrift Nr. 3: thi.

² I Haandskrift Nr. 3: en.

§. 90.

Høiesterets Domme kunne, i intet Tilfælde, paaankes eller underkastes Revision.

§. 91.

Ingen kan beskikkes til Medlem af Høiesteret, førend han er 30 Aar gammel.

E.

Almindelige Bestemmelser.

§. 92.

Til Embeder i Staten maae alene udnævnes de Norske Borgere, som bekjende sig til den evangelisk-lutherske Religion, have svoret Constitutionen og Kongen Troskab, og tale Landets Sprog, samt

- a) enten ere fødte i Riget af Forældre, der da vare Statens Undersaatte; eller¹
- b) ere fødte i fremmede Lande af Norske Forældre, som paa den Tid ikke vare en anden Stats Undersaatte;
- c) eller som den 17de Mai 1814 havde stadigt Ophold i Riget og ikke have vægret sig for at aflægge den Eed, at hævde Norges Selvstændighed;
- d) eller som herefter opholde sig i Riget i ti Aar;
- e) eller som af Storthinget vorde naturaliserede.

Dog kunne Fremmede beskikkes til Lærere ved Universitetet og de lærde Skoler, til Læger og til Consuler paa fremmede Steder.

Ingen maa beskikkes til Overøvrigheds-Person, førend han er 30 Aar gammel, eller til Magistrats-Person, Underdommer og Foged, førend han er 25 Aar gammel.

§. 93.

Norge tilsvarende ingen anden, end sin egen National-Gjeld.

§. 94.

En ny almindelig civil og criminal² Lovbog skal foranstalles udgivet paa første eller, om dette ikke er muligt, paa andet ordentlige Storthing. Imidlertid blive Statens nu gjældende Love i Kraft, forsaavidt de ei stride imod denne Grundlov eller de provisoriske Anordninger, som imidlertid maatte udgives.

De nuværende permanente Skatter vedblive ligeledes til næste Storthing.

§. 95.

Ingen Dispensationer, Protectorier, Moratorier eller Opreisninger maae bevilges, efterat den ny³ almindelige Lov er sat i Kraft.

§. 96.

Ingen kan dømmes uden efter Lov, eller straffes uden efter Dom. Piinlig Forhør maa ikke finde Sted.

¹ I Haandskrift Nr. 3: — Undersaatte;
b, eller

² I Haandskrifterne Nr. 2 a, 2 b og 3: criminel.

³ I Hovedprotokollen og i Haandskrift Nr. 3: nye.

§. 97.

Ingen Lov maa gives tilbagevirkende Kraft.

§. 98.

Med Sportler, som erlægges til Rettens Betjente, bør ingen Afgifter til Statscassen være forbundne.

§. 99.

Ingen maa fængslig anholdes, uden i lovbestemt Tilfælde og paa den ved Lovene foreskrevne Maade. For ubeføiet Arrest, eller ulovligt Ophold, staae¹ Vedkommende den Fængslede til Ansvar.

Regjeringen er ikke berettiget til militair Magts Anvendelse mod Statens Medlemmer, uden efter de i Lovgivningen bestemte Former, medmindre nogen Forsamling maatte forstyrre den offentlige Rolighed og den ikke øiebliklig² adskilles, efterat de Artikler i Landsloven, som angaae Oprør, ere den tredje Gange lydelig forelæste af den civile Øvrighed³.

§. 100.

Trykkefrihed bør finde Sted. Ingen kan straffes for noget Skrift, af hvad Indhold det end maatte være, som han har ladet trykke eller udgive, medmindre han forsætlig og aabenbare⁴ har enten selv viist, eller tilskyndet Andre til, Ulydighed mod Lovene, Ringeagt mod Religionen, Sædelighed eller de constitutionelle Magter, Modstand mod disses Befalinger, eller fremført falske og ærekrænkende Beskyldninger mod Nogen. Frimodige Yttringer, om Statsstyrelsen og hvilkensomhelst anden Gjenstand, ere Enhver tilladte.

§. 101.

Nye og bestandige Indskrænkninger i Næringsfriheden bør ikke tilstedes Nogen for Fremtiden.

§. 102.

Huus-Inquisitioner maae ikke finde Sted, uden i criminelle Tilfælde.

§. 103.

Fristed tilstedes ikke dem, som herefter fallere.

§. 104.

Jord og Boeslod⁵ kan i intet Tilfælde forbydes.

§. 105.

Fordrer Statens Tary, at Nogen maa afgive sin rørlige eller urørlige Eiendom⁶ til offentlig⁷ Brug, saa bør han have fuld Erstatning af Statscassen.

¹ I Hovedprotokollen: staaer.

² I Haandskrift Nr. 3: øjeblikkelig.

³ Sidste Led mangler i Haandskrift Nr. 1 og i Hovedprotokollen (se Forordet).

⁴ I Hovedprotokollen: aabenbar.

⁵ I Hovedprotokollen: Jord- og Boeslod.

⁶ I Hovedprotokollen: sine rørlige eller urørlige Eiendomme.

⁷ I Hovedprotokollen og i Haandskrifterne Nr. 2 b og 3: offentligt.

§. 106.

Saavel Kjøbesummer som Indtægter af det Geistligheden beneficerede Gods skal blot anvendes til Geistlighedens Bedste og Oplysningens Fremme. Milde Stiftelsers Eiendomme skulle blot anvendes til disses Gavn.

§. 107.

Odels- og Aasædes-Retten maa ikke ophæves. De nærmere Betingelser, hvorunder den, til største Nytte for Staten og Gavn for Landalmuen, skal vedblive, fastsættes af det første eller andet følgende Storthing.

§. 108.

Ingen Grevskaber, Baronier, Stamhuse og Fideicommisser, maae for Eftertiden oprettes.

§. 109.

Enhver Statens Borger er i Almindelighed lige forpligtet¹, i en vis Tid at værne om sit Fædreland, uden Hensyn til Fødsel eller Formue.

Denne Grundsætnings Anvendelse, og de Indskrænkninger den bør undergaae, samt hvorvidt det er tjenligt for Riget, at Værnepligten ophører med det 25de Aar, overlades til første ordentlige Storthings Afgjørelse, efterat alle Oplysninger ere erhvervede ved en Committee. Imidlertid vedblive de nu gjældende Bestemmelser.

§. 110.

Norge beholder sin egen Bank og sit eget Penge- og Myntvæsen, hvilke Indretninger ved Lov bestemmes.

§. 111.

Norge har Ret til at have sit eget Coffardie-Flag. Dets Orlogs-Flag bliver et Unions-Flag.²

§. 112.

Viser Erfaring, at nogen Deel af denne Kongeriget Norges Grundlov bør forandres, skal Forslaget derom fremsættes paa et ordentligt Storthing, og kundgjøres ved Trykken. Men det tilkommer først det næste ordentlige Storthing at bestemme, om den foreslaaede Forandring bør finde Sted eller ei. Dog maa saadan Forandring aldrig modsige denne Grundlovs Principer, men alene angaae Modificationer i enkelte Bestemmelser, der ikke forandre denne Constitutions Aand, og bør to Trediedele af Storthinget være enige³ i saadan Forandring.

Christiania, i Norges overordentlige Storthing, den 4de November 1814.

Christie,

p. t. Præsident.

(L. S.)

L. Weidemann.

¹ I Hovedprotokollen og i Haandskrift Nr. 3 her tilføiet: til.

² I Haandskrift Nr. 1: Unions Flag.

³ I Hovedprotokollen: enig.

Haandskrift Nr. 1 er dateret og underskrevet:

Christjania, i Norges overordentlige Storthing den 4de November 1814.

Redactions-Committeen i Norges overordentlige Storthing den 7de Nov. 1814.

J. Chr. Berg

PCHolst

Nansen

Haandskrift Nr. 2 a er underskrevet og paategnet:

Christiania, i Norges overordentlige Storthing, den 4de Nov^{br} 1814.

Christie

p: t: Præsident.

LWeidemann

At forestaaende er overensstemmende med det af os redigerede og i Storthinget vedtagne, samt for Hans Majestet Kongens Commissarier foreviste og af dem antagne Concept til Kongeriget Norges Grundlov, det attesteres herved.

Redactions Committeeen i Norges overordentlige Storthing den 11te November 1814.

J. Chr. Berg

PCHolst

Nansen

Att Norriges Rikes Grund-Lag, sådan den ord för ord föreskrifwen står, med förbehåll af Sweriges Rikes Ständers Constitutionella rätt, i de delar, som medföra ändring eller jemkningar i Sweriges Rikes Regerings-Form, blifwit afhandlad och beslutad emellan Wår Aller Nådigste Konung och Herre, *Carl* den XIII^{de}, Sweriges, Norriges, Göthes och Wendes Konung ρ ρ ρ, genom oss underteknade Befullmäktigade Commissarier, å Dess Höga wägnar, samt Norriges Rikes Urtima Stor Thing, nu i Christiania församladt, warder härmedelst, med wåra namns och insegels undersättande, intygadt och bekräftadt.

Christiania den Fjerde dagen i November månad, Året efter Christi Börd, det Ettusende, Åttahundrade och på det Fjortonde.

M-Rosenblad

(L. S.)

B: v: Platen

(L. S.)

G, afWetterstedt

(L. S.)

G.F.Wirsén

(L. S.)

A:G:Mörner.

(L. S.)

C: v:Rosenstein

(L. S.)

J,D,Valerius.

Af denne Paategning blev af Storthinget den 8de Juli 1836 godkjendt følgende

Oversættelse.

At Norges Riges Grundlov, saadan som den Ord for Ord foran skrevet staaer, med Forbehold af Sveriges Riges Stænders constitutionelle Ret, i de Dele, som medføre Forandring eller Lempninger (jemkninger) i Sveriges Riges Regjeringsform, er bleven afhandlet og besluttet imellem vor allernaadigste Konge og Herre, Carl den XIII^{de} Sveriges, Norges, Gothers og Wenders Konge etc. etc. ved os undertegnede befuldmægtigede Commissarier, paa Hans høie Vegne, samt Norges Riges, nu i Christiania forsamlede, overordentlige Storthing; det vorder herved, med vore Navnes Underskrift og hostrykte Segl, attesteret og bekræftet.

Christiania den fjerde Dag i November Maaned, Aar efter Christi Byrd, det et Tusinde, otte hundrede og paa det fiortende.

M. Rosenblad

(L. S.)

B. v. Platen.

(L. S.)

G. af Wellerstedt

(L. S.)

G. F. Wirsén

(L. S.)

A. G. Mörner

(L. S.)

C. v. Rosenstein

L: S:

I. D. Valerius.

At ovenstaaende er en ordret Oversættelse af de Kongelige svenske Commissariers Paategning paa det i Storthings-Archivet opbevarede haandskrevne Exemplar af Kongeriget Norges Grundlov, attestere.

Christiania i 8de ordentlige Storthings Constitutions-Committee den 8de Juli 1836.

Borchsenius.

H. Foss.

Hielm.

J von der Lippe.

Mandt.

JNeergaard.

O. T Svanøe.

Haandskrift Nr. 2 b, som er forsynet med de samme Paategninger som Nr. 2 a, men hvor de svenske Kommissærers Paategning er anført i Afskrift, har saadan Attestation:

At forestaaende Afskrift er ordlydende med den Paategning, som af Hans Majestæt Kongens Commissarier findes paaskreven det Exemplar af Kongeriget Norges Grundlov af 4 Nov. 1814, der til det nu forsamlede Storthing er af de Herrer Commissarier tilbageleveret; det attesteres herved.

Christiania, i Redactionscommitteen udi Norges overordentlige Storthing 24 Nov. 1814.

J. Chr. Berg

PCHolst

Nansen

Haandskrift Nr. 3 er dateret og underskrevet:

Christiania, i det overordentlige Storthing, den fjerde Dag i November Maaned, Aar efter Christi Byrd, Eet Tusinde, Otte Hundrede og Fjorten.

Christie

p: t: Præsident.

<i>PCHolst</i>	<i>P.F.Heltzen.</i>	<i>Bech.</i>	<i>Neumann.</i>
<i>Alexand: Chr Møller.</i>	<i>Hagerup</i>	<i>AKonow</i>	<i>P. Motzfeldt.</i>
<i>Niels Dahl</i>	<i>O: T: Svanøe</i>	<i>Erich Nord</i>	<i>THNæss</i>
<i>N^{ls} Hertzberg.</i>	<i>Aad D: Kløve.</i>	<i>Torbiørn Sanvig</i>	<i>A.v:W.S.Koren.</i>
<i>Florentz</i>	<i>ANorgaard:</i>	<i>F. Schmidt:</i>	<i>I:Gram.</i>
<i>Jacob Nielsen</i>	<i>Treschow.</i>	<i>ALysgaard</i>	<i>O:Haagenstad</i>
<i>OHSomerfelt.</i>	<i>CSørenssen</i>	<i>Lange.</i>	<i>LAngell</i>
<i>SørenTybring</i>	<i>IverHolter</i>	<i>I: C: Ræder.</i>	<i>ArneArntzen</i>
<i>Hans Grundseth</i>	<i>A: F: Weidemann.</i>	<i>HWedel-Jarlsberg</i>	
<i>J. Chr. Berg</i>	<i>PSteenstrup</i>	<i>H G Tønder.</i>	<i>J F Sartz</i>
<i>I. Bull.</i>	<i>TJLundegaard.</i>	<i>Peder Bøgvald</i>	<i>CTidemand.</i>
<i>I.Iørgensen</i>	<i>Herman Krefling</i>	<i>Søren Georg Abel</i>	
<i>Hans Christie Reiersen.</i>	<i>T:Bryn</i>	<i>HMKrohø</i>	<i>Elling Walbøe</i>
<i>Peder Tonning</i>	<i>Lars Godøe</i>	<i>Jørgen Aall</i>	<i>Sibbern.</i>
<i>PHount</i>	<i>TAschehoug.</i>	<i>Wm Manthey.</i>	<i>Arnt Møglestue</i>
<i>Nansen</i>	<i>Elef. H. Tothamer</i>	<i>Niels. T. Broe.</i>	<i>R:Wielan</i>
<i>NSSchultz</i>	<i>FOHegermann</i>	<i>IHSodeman.</i>	<i>Hans Knudtzon</i>
<i>S. B. Brun.</i>	<i>A:Gotaas</i>	<i>OIMehlum</i>	<i>C:Krohø</i>
<i>P.Forseth</i>	<i>O. Krabbe</i>	<i>Joh: Garmann</i>	
<i>Carl Stoltenberg</i>	<i>Wm Hansen</i>		

LWeidemann.

